

Ihasalu ja Neeme küla ajaleht

Oma Poolsaar

8/2008

Ilmub 4 x aastas

Hind 15.-

SELLES NUMBRIS:

REISIJUTT – Merest mereni – kuidas mehed Jaltas käisid...

lk 2-3

POOLSAAR TÄNA JA HOMME

lk 4-5

PERSOON – Maie Vutt ehk Männiku-Maie

lk 6-7

KOOLIELU – Neeme Algkool sai uued ruumid!

lk 8

VAATA ENDA SISSE – Küsitlus – mida ootad uult aastalt?

lk 9

SELTSIELU – Kadakaarannas uus selts. NNRS tähistas 2. sünnipäeva!

lk 10

MIDAGI MAITSVAT – Šokolaad, see magus patt...

lk 11

MEELELAHUTUS – Flashi konkurss!

lk 12

Lisana: Lasteleht OPS!

Kokkuvõte aastast 2008

Tundub, et alles see oli, kui ma kokkuvõtet tegin. Tõesti, aasta järele täis ja külas toimunud nii häid kui halbu asju. Õnneks on häid asju palju rohkem.

Seltsid on läbi viinud oma traditsioonilisi üritusi. Neeme Merekultuuri Seltsil igaaastane Kaluritepäev ja Neeme Naiste Rannavalve Seltsil Emadepäeva raames olev Perepäev ning kokkamine. Perepäeval olid eestvedajateks seekord Erki Nool ja ToomasTõniste. Autogrammiga raamatut Erki Noole elutööst ja pereelust saate lugeda Neeme raamatukogus. Kokkasime aga koos filmidiiva Ada Lundveriga. Edukalt sai läbi viidud kooli 110. juubel. Juurde on tulnud uusi seltsi. Ühe uue seltsi toimetuste ja tegemiste kohta saate lugeda ka meie lehes.

Neemes on alustatud küla arengukava koostamist aastateks 2008-2012. Koostööst vallaga saaks ära märkida uute klassiruumide juurdeehituse Neeme Algkooli.

Tervisekeskuse ehk meditsiinitöötaja toomine Neeme osutus võimatuks küla vähese elanikkonna pärast. Lahenduseks pakuti valla poolt ajaliselt tõhusamat transpordi võimalust külastamiseks perearsti nii Kostiveres, kui Lool. Selleks on käivitatud pilootprojekt Neeme piirkonna inimestele. Arstile minek toimuks hommikuse Harjumaa liinide bussiga. Nimelt on võimalik igal neljapäeval kell 12.00 valla bussiga perearsti külastuselt tagasi koju pöörduda. Sõidu eest tasutakse ühistranspordikeskuse kehtestatud tsoonipõhist hinda. Sotsiaalosakond palub oma soovist teada anda pärast perearstile registreerumist

telefonil 6054860. Kasutage võimalust!

Samuti saab Neeme lasteaed endale meditsiiniõe, kes saab aidata ja nõu anda laste haigustega seonduvate küsimuste korral. Ka Neeme Rahvama ja on olnud töökas oma ürituste läbi viimisel.

Siinkohal tahaks tänada kogu külarahvast ja meie tublisid seltsi, kes tunnevad muret ja huvi külaelu edasise käekäigu pärast ning on õla alla pannud kõikide üleskerkinud probleemide lahendamisel.

Soovin siis kõigile HÄID JA RAHULIKKE JÕULE NING TERVIST JA JÕUDU UUEKS ALGAVAKS AASTAKS!

Sirje Põllu
Neeme külavanem

Merest mereni

See sügis sai teoks plaan, mida olime haudunud juba pikemat aega. See kevad loksusid lõpuks kõik asjaolud lõplikult õigele kohale ja idee otsustati teoks teha. Eestvedaja oli kogu üritusel Aleks, mitmekordne Jalta veteran. Tema idee oli ka see, et kasutame vanu autosid, mis siis plaani kohaselt Jaltasse jäävad ja tagasi tuleme lennukiga. Asjale aitas kaasa ka see kindlasti, et Estonian Airil on olemas septembri algusest otselenud Simferopol – Tallinn (Air Baltic lendab Riiast lausa iga päev). Plaan ise oli siis järgmine - 5. september 2008. aastal, stardib Neeme külast, Wana Kala kõrtsi eest konvoi, eesmärgiga jõuda Krimmi, Jaltasse. Jaltasse saabumise aeg orienteeruvalt 9. september. Tagasilend 13.09 või 16.09

Tingimused:

Ükski auto ei tohi maksta rohkem kui 5000 krooni. Iga auto moodustab 1 meeskonna, meeskonna suuruseks on 2-3 meest. Meeskondade arv ei ole piiratud, samuti ei ole eelistatud automarke. Plaan oli autod sinna jätta ja lennukiga tagasi tulla.

Meeskonnad:

1. Anti, Aleks, Meelis
2. Janek, Kalle, Mart
3. Arvo, Pets, Niklas
4. Jukk, Petja
5. Heiki, Ragner

Meie reisi eksootilisem osa algas Poola-Ukraina piirist. Kohe oli tunda, et oleme jõudnud teise maailma, ei oleks uskunud, et kontrast nii suur on. Kõigile teistele autoreisijatele hoiatuseks: teede olukord Ukrainas on üsna halb, teeviidad puuduvad ja valgustatud on ainult kõige suuremad linnad. Esimene peatus oli Lvivis. Jõudsime linna umbes kella kümne ajal. Lviv tervitas meid hulumeelese liidluse ja ilutulestikuga. Nagu selgus, oli toimunud jalgpallimatš valgevenelastega, mis lõppes ukrainlaste võiduga.

Lvavis ööbisime hotellis Vlasta. Ilma valetamata, mina pole mitte kunagi nii erilises kohas ööbinud. Tegemist on 13-korruselise hoonega, mida pole peale nõukogude aja lõppu remonditud ja uut mööblit muretsesud. Kohe registreerimisel hoiatati, et

sooja vett on ainult pool tundi veel, kella 23-ni ja seda ka ainult kuni 7. korruseni. Ja hommikul saab sooja vett kella seitsme ja kaheksa vahel (ja taas kuni 7. korruseni). Kuna enamus meist ööbis 9. korrusel, siis mingit sooja vett me ei näinudki. Autod kästi viia valvega parklasse, kui tahame neid veel hommikul ka näha. Hotelli suureks plussiks oli see-eest odav hind. Keskmiselt tuli arve 50 UAH inimese kohta. Lviv ise on kena linn, mis on natuke rääma jäänud. Üks asi, mis silma torkas, oli pühapäeva kohta haruldaseks palju pulmasid, linn oli täis erinevaid pulmaronge. Kindlasti mõjus ka see, et ilm oli suurepärase, päike paistis ja termomeeter püsis üsna kindlalt 35 kraadi juures. Ukraina jaguneb põhimõtteliselt kolmeks osaks: jõukas ja venemeelne ida, vaene ja rahvuslikult meelestatud lääs ning kolmandaks Krimm. Kuna Krimm sai Ukraina osaks alles 1954. aastal Nikita Hruštšovi kingitusena ja elanikkonnast 85% moodustavad seal venelased või venekeelsed elanikud, siis võib julgelt väita, et tegemist on äärmiselt venemeelse keskkonnaga. Lvivist liikusime edasi Hmelnitski poole. Kohe Lvivi piiril oli huvitav kohtumine kohalike miilitsatega. Miilitsad peatasid meie viie auto kolonnist eelviimase, Heiki ja Ragneri, auto kinni. Roolis oli Heiki. Kuna miilitsatel puuduvad seal maal sellised peened tööriistad, nagu alkomeeter või isegi klaaspurk, siis paluti Heikil puhuda vastu milit-

sionääri pöske, et tuvastada alkoholi olemasolu väljapuhutavas õhus. Heiki ettepanekul kasutati siiski Heikil kaasas olnud isiklikku alkomeetrit. Kalibreerimine toimus nii, et miilits ise puhus kontrolli mõttes alkomeetrisse, ise samas väites, et on spordipoiss ja täiesti kaine. Alkomeeter näitas, et joove on 0,5 promilli, mis seal maal ongi praktiliselt kaine. Kuna Heiki tulemus oli null siis lasti nad pikemalt kinnipidamata minema. Miilitsa pühapäevase pohmelli raviks ja heade rahvusvaheliste suhete hoidmiseks tunnustati miilitsaid kahe tulikuuma Rock-õllega.

Edasi möödus teekond küllaltki sündmustevaeselt. Veetsime ühe öö Hmelnitskis teeäärses hotellis, mis võrreldes Lvivi Vlasta hotelliga oli väga viisakas koht. Ööbimine läks maksma 75 UAH nägu.

Esmaspäeva öösel jõudsime Krimmi. Esiplane plaan oli veeta öö Armjanskis ja sealt teisipäeva varahommikul suunduda Simferopoli kaudu Gursuffi. Selles plaanis olime sunnitud tegema muudatuse, kuna selgus, et Armjanskis ei olegi öösel kottipimedas nii lihtne leida ööbimiskohta. Ühiselt võeti vastu otsus sõita edasi Simferopolisse. Kohale jõudsime hilja öösel ja peale väikest otsimist saime üsna linna keskuses väga viisaka hotelli, mis Ukraina mõistes oli siiski suhteliselt kallis, 180 UAH nägu.

Teisipäeva hommikul võtsime suuna Jalta ja Gursufi poole. Simferopol asub Krimmi poolsaare keskel keset

mägesid ja teekond sealt Jaltasse on väga ilus. Seal asub ka ilmselt üks maailma pikimaid trolliliine, 70 km Simferopol-Jalta liin.

Üle Krimmi lõunaaheliku sõites avaneb imeilus vaade Mustale merele. Kell 11:45 jõudime Gursuffi. Kõik autod pidasid ilusasti vastu! Alles Gursuffi väga mägistel tänavatel hakkasid mõne auto pidurid suitsema. Gursuffis kohtusime oma hotelli perenaisega, kellega koos suundusime hotelli. Hotelliks osutus üsna uus hiina stiilis hoone, nimega Vesjolõi Hoteji.

Mõni sõna Gursufist ja Krimmi poolsaare lõunarannikust. Krimmi lõunarannikut ääristab üsna järsk mäeahelik, mille tipud kerkivad mõnes kohas pooleteise kilomeetrini. Mäeaheliku ja mere vahele jääb kitsas riba viljakat maad, mis on väga tihedalt asustatud. Kümnekonna kilomeetri laiusel ribal Sevastopolist Koktebelini on kõik tihedalt täis ehitatud. Võib öelda, et tegemist on ühe pideva linnaga mille keskus ja süda asub Jaltas. Gursuff asub jaltast 16 kilomeetrit ida pool, Arteki kõrval ja Ayudag'i mäe varjus. Kuna Gursuff on väikesem kui Jalta, siis on ta hinnatasemelt natuke odavam. Nagu Jaltaski, on siin pikk promenaad, mille ääres asub hulganisti erinevaid söögi- ja meelelahutuskohi. Majutuse võimalusi on väga palju erinevaid, alates üksiku toa üürimisest paneelmajas kuni suure villa üürimise võimaluseni. Samuti on mitmesuguse hinnatase-mega hotelle päris mitu. Korraliku hotelli juurde kuulub ka oma plaaz. Kui ei soovi hotelliplaazil olla, siis tuleb päevase päevitamise ja supluse

eest maksta u 40-60 UAH. Ühendus Jaltaga on hea, võib valida bussi, marsa, takso, trolli ja laeva-reisi vahel.

Kuna Krimm kuulus aastasadu Vene tsaaririigile siis on seal tohutult palju kuulsate vene kultuuritegelastega seotud koht. Iga natukese aja tagant jääb teele ette mõni Puškini või Tšehhovi majamuuseum.

Krimmil on olnud väga pikk ja kirev ajalugu, eri aegadel on seal elanud väga erinevaid rahvaid, alates antiikkreeklastest, kuni mongoli-tatari sõjameesteni, on olnud juute, armeenlasi, itaallasi, inglasi, vene-lasi, türklasi jne. Kõik see kajastub ka kohalikus kultuuris. Rahvas tundub olevat eluga üsna rahul, elades seal sõbraliku vahemerelise kliimaga maaribal mere ja mägede vahel. Samas, kellel huvi on, võib külastada mägedes oleval platool asuvat seal

sõbraliku vahemerelise kliimaga maaribal mere ja mägede vahel. Samas, kellel huvi on, võib külastada mägedes oleval platool asuvat kõrbelist linna Bahtšisaraid, Krimmi khaanide pealinna. Seal asuvad imeilusad kanjonid ja järskude servadega mäed. Samas asub ka koobaslinn Tšufut Kale, mida me kahjuks ajapuudusel külastada ei jõudnud. Krimmis on filmitud paljud nõukogude aegsed nn metsiku lääne filmid ja ka paari aasta tagune populaarne sõjafilm Afghanistani sõjast „9. rood”. Kindlasti tasub külastada Jalta kohal kõrguvat Ai Petri mäge (ja kui seal juba olete, siis kindlasti ka armeenlase Sersi söögikohta, kus saab kogu Krimmi parimat šašõkki ja blovi.). Sööki tellides peab Ukrainas alati mees pidama, et menüüs on kõik toidukomponendid eraldi kirjas ja, et korralik söök saada, tuleb toit endal komplekteerida, näiteks: šašlõkk+riis+salat+kaste+leib. Jookidest tasub kindlasti proovida kuulsa Massandra veinitehase toodangut ja kui võimalus on, siis ka veinikeldritest endast tiir läbi käia. Meie olime Krimmis umbes nädal aega, osa lahkusid varem, osa hiljem, kuid kui soovida tutvuda kõigi Krimmi vaatamisväärsustega, siis jääb ka ilmselt kuust ajast väheks. Nii, et kui kellelgi on soov külastada seda kanti, siis mina soovitän kindlasti, meie jäime igatahes oma reisiga rahule.

*1 UAH umbes 2,4 EEK

Arvo Leonidov

Autojuhtide süda tegi jõnks...

...vähemasti minul küll, kui lähenesin Neeme sissesõidule ja märkasid vilksamisi teeservas helkurveste ja valget autot. Ei, kiiruse pärast mina ei kartnud, aga telefonikõnega patustasin parajasti küll. Kärmelt lõpetasin kõne...aga lähenedes saabus ka selgus.

Tublid poisid Rain ja Rauno olid paar päeva varem toimunud külakoosoleku murepunktist inspiratsiooni saanud ja tegelesid hooliga külla sisenejate kiiruse mõõtmisega. Tõsi, mõõteriistaks oli neil veidike kummaline riistapuu, mingi trell või föön (või see vast ehmatuse osaliseks saanud tuulepäine naisterahvas neid asju nii hästi tähele paneb) ja ametiauto oli ka üsna päevinäinud, isegi suur GAI kirillitsas oli küljel, aga oma eesmärgi täitis see aktsioon täiega. Kui jäin miilitsa- või politseipoiste märguannete peale kenasti teeserva pidama, selgus, et keegi mu selja taga ehmatas nii, et pööras autonina kärmelt lausa metsa. :o))

Minuga aga olid ametimehed lausa hädas – kiirust ma ei ületanud ju (õnneks telefonikõnega vahele ei jäänud) – ja nii olingi sunnitud ise peale käima, et nad vähemasti mu

dokumente kontrolliks, sest polnud sinnamaani saanud oma värseid juhilube ühelegi mundrimehele näidata.

Kui olime veidike vastastikku naernud, sai märksa lõbusamas tujus kodupoole vurutud ja mulle tundub küll, et see vahva vingerpuss pani mõneks ajaks autod jälle aeglasemalt sõitma. Ilmselt oleks aga nüüd juba tõesti aeg tõelistel

ametimeestel kiirust mõõtma tulla, nagu külakoosolekul lubati. Sest pigem pidurdagu autojuhtide hoogu trahvihirm, kui tõelised avariid, mida viimasel ajal kahjuks jälle juhtuma on hakanud. Liikluseeskirjadegi peamine nõue on – vali sobiv sõidukiirus!

**Ohutut liiklemist!
Kadri Prants**

LUSIKAPIDU JÕELÄHTME RAHVAMAJAS

Oli rõõm läbi viia toredat traditsioonilist Lusikapidu, mis sellel aastal toimus 8.novembril Jõelähtme Rahvamajas.

See etteaste oli planeeritud Kostivere Beebikooliga. Tants ja laul emmede ja isside ning beebidega. Samuti rida ühislaule kogu saaliga. Seda võib tõesti rõõmuga tõdeda, et meie vallas on ikka palju tublisid noori peresid. Osad neist on nõuks võtnud soetada oma perre ka kolmas laps, mis rasketel aegadel on suur ettevõtmine.

Kui kellaaeg hakkas algusele lähenema, vooris juurde aina rohkem ja rohkem autosid, ning saal sai lõpuks puupüsti täis. Päris suure osa lapsevanematest moodustasid isad, mis oli silmale ainult rõõmuks. Meeldivaks faktiks võiks lugeda sedagi, et kui Lool alates märtsist novembrini sündis üle kahekümne lapse, siis suhe Kostiveres kümme last ja Neemes üheksa last oli üllatussõnum.

Ka vallavanem ja volikogu esimees olid tulnud õnnitlema noori peresid ja nii nagu ikka, jääb sellest päevast lapsele mälestuseks tore ja kaunis lusikas.

Ihasalus uus külavanem!

27. novembril toimusid Ihasalu külas külavanema valimised.

Kandideerisid Aivar Haav ja Raimo Kägu, ning salajase hääletuse tulemusena osutus valituks Raimo Kägu. Palju õnne!

Ihasalu külas elab 42 elanikku, üldkoosolekul osales neist 19.

Sirje Põllu

Neeme küla suurim mure ja rõõm

Kui mind 2006. aasta mais Jõelähtme vallavanemaks valiti, ei teadnud ma väikesest Neeme külast sisuliselt mitte midagi, rääkimata siis muredest, mida seelses väikeses kogukonnas juba aastaid üritatakse lahendada. Oma üllatuseks leidsin, et Neeme on üks väga ühte hoidva ja aktiivse kogukonnaga küla, mis eristub oma olemuse ja eriti aktiivsuse poolest oluliselt teistest valla küladest.

Esimest korda sattusin aktiivsete neemekatega kontakti, külastades Neeme Merekuultuuri Seltsi kolmapäevaõhtust kokkusaamist. Inimesed olid vahetud, räägiti lõbusaid lugusid, loomulikult ei hoitud ka vaka all küla muresid. Sel õhtul sain ma teada, et neemekate suurimaks mureks on uue lasteaia ja kooli rajamine. Hiljem sai see tõdemus vaid aina kinnitust, ükskõik kellega sa Neeme küla probleemidest ei rääkinuks, see oli esimene asi, mis jutuks tuli.

Plaane ja mõtteid uue lasteaia ja kooli rajamiseks on hautud sealmail ilmselt juba rohkem kui kümme aastat, erinevaid variante probleemi lahendamiseks on olnud mitmeid, nii juurdeehituse plaane rahvamajale, vana lasteaiahoone äraostmist kui ka RMK'lt maa taotlemiseni, küla vahetusse lähedusse. Samas on kõigi suurimaks unistuseks olnud ja jäänud nüüdseks juba endise koortekooli kinnistu, mis oma asukoha ning juba olemasolevate hoonete ja infrastruktuuriga pakub murede leevendamiseks kõige mõistlikumat lahendust.

Ilmselt pole kõigile neemekatele teada, kui palju vaeva on selle eesmärgi nimel näinud mitmed Neeme küla aktiivsed inimesed. Kõiki ei oskaski ma ära nimetada, seetõttu ei hakka ma siin kedagi esile tooma, kuid suur

tänu teile kõigile selle panuse eest. Helgemaid hetki ja lootusekiiri oli paistmas nii mõnigi kord, kuid tihti vajus see lootus taas teadmatusse. Väga palju polnud puudu ka sellest, et kinnistu oleks läinud oksjonile, nagu hiljem juhtus küla endise piilkonnamaja kinnistuga. Samas ei jätanud Neeme küla aktivistid ega ka vallavalitsus jonni.

Tagantjärele hinnates saabus lahendus koortekooli kinnistu osas isegi ootamatult. Ajalugu näitab, et tihti on asjad kinni inimestes ning mõtlemises, nii laheneski probleem peale 2007. aasta riigikogu valimisi kui astus ametisse uus valitsus. Lähirääkimised uue siseministriga märtsis/aprillis 2007 osutasid üle ootuste positiivseteks. Kuigi mais 2007 toimunud võimuvahetus vallavalitsuses pidurdas asjaajamist, jõuti lõpuks 2008. aasta alguseks niikaugele, et 2008. aasta 14. veebruari istungil otsustas Vabariigi Valitsus anda Jõelähtme vallale viiekümneks aastaks koortekooli kinnistule hoonestusõiguse, et sinna rajada uus lasteaed ja algkool.

Kuigi sisuline selgus kinnistu saamise osas saabus juba veebruaris 2008, ei ole senine vallavõim 2008. aasta lõpuks sõnadest ehitamiseni jõudnud. Miks see nii on, selleks on kindlasti võimalik leida sada head põhjust, kuid nii see jääda enam ei tohi, tegutseda on vaja kohe ja kiiresti, kavatsen ise selleks panustada niipalju, kui vähegi minu võimuses, et lasteaed saaks kolida juba järgmisel 2009. aastal uude lasteaeda, et suurimast murest saaks suurim rõõm.

Andrus Umboja
Vallavanem 2006-2007

Uhke kuuse tuppa toome

Jälle on aeg käes kuusetoomisele mõelda. Eks see tekitab lastega peredes juba aegsasti elevust. Tänavuste jõulude moekas kodukujundus on hele ja optimistlik s.o valge -valgel. Elteid kujundatakse talvisest loodusest inspireerituna. Samuti sädelevad lumehelbed vahelduvad südamluke inglitega. Üle hulga aja on moes jälle valged jõulud. See on glamuurne maailm koos helkivate pindade ja romantiliste motiividega. Materjalid on õrnad ja läbipaistvad. Kasutatakse klaasi, portselani, valget savi ning heegelpitsi. Värvidest annavad tooni valge-valgel kombinatsioonid. Koos võib näha säravvalget koos elevandiluu ja vanilliga, samuti toob silmailu jääne hõbe, pärlmutter ning soe kullatoon. Keraamika on jõuluajal eriti fantaasiarikas, kus kattuvad matid, läiki-

vad ja läbipaistvad pinnad. Vaasidel ja peekritel on kasutatud ohtralt joonistusi, kivikesi, ning isegi heegeldusi. Jõuluehted on valmistatud pitsimustrilised. Sellest on valmistatud ingleid, metsloomi, lumehelbed ja klassikalisi ümaraid jõuluehteid. Kui hing ihkab ikka kirevust ja sädelust, siis võib kasutada jääkristallide ja pärlitega üle puistatud heegeldatud loodusmotiivi.

Punane, valge ja roheline ei kao ka kuhugi. Valge ja kulla teemat täiendavad veel kaks jõulutrendi s.o põhitooniks hall ja lisaks hõbe, must ja lilla. Sinna vahele saab sättida ka erkroosaid aktsente. Samuti domineerivad metalliläikelised pinnad. Metsast võib tuua lisa ka kuivanud oksa, kivikese või lehekese näol. Täiesti uudne on pehme vildist jõuluehe. Näiteks vallatud täpilised

kärbseseened. See on küll trend, kuid mitte kohustus. Eks igas kodus jäävad ikka kehtima omad traditsioonid ja maitsed.

Koostanud interneti materjalide põhjal
Sirje Põllu

Maie Vutt ehk Männiku Maie

On hingedekuu. Aasta kõige pimedam ja kõledam kuu. Nüüd on õige hetk aeg maha võtta – istuda soojas toas, vaadata praksuvat tuld ja lihtsalt mõtiskleda. Tore on ka möödunud meenutada, lugusid pajatada. Seda on kahtlemata põnevam teha koos inimestega, kes mäletavad veel vanu aegu ja kombeid. Nii leidsingi end ühel päeval Männiku Maie ukse taga koputamas. Õnneks oli ta lahkelt nõus mind sisse laskma ja oma mälestusi jagama. Järgnevalt püüan edasi anda vähemalt osagi meie vestlusest.

Kas Sulle üldse meeldib meenutada? Tegeled Sa sellega vahel?

Meenutada on mul väga palju. Küll ma tegelen, kui õhtul voodi lähen ja kui hommikul tõusen. Et kuidas on olnud ja mis on olemata olnud.

Alustame siis algusest. Millal sündisid? Kes olid Su vanemad?

Sündisin Saksa ajal, 1942. aasta kevadel. Ja ega minu isa ei tea, et ma olen sündinud. Isa mobiliseeriti augustis 1941 ja tagasi ta enam ei tulnud. Ema oli mul Neeme inimene ja isa oli pärit Järvamaalt. Ta vedas autoga siia poodi kaupa ja nii nad üksteist märkasid.

Kas oled Neemes sündinud ja üles kasvanud?

Sündisin Tallinnas. Terve sõjaaja olime emaga põhiliselt linnas. 1944. aastal, kui ma olin alles tatikas, tulime emaga jalgsi Tallinnast Neeme.

Kas Sul ikka jalad all olid juba?

Koverad. Väga koverad jalad olid tollal. Aga mis teha, autosid ei olnud. Me tulime Tallinnast ära enne, kui hakkas pommitamine. Kui oli pommitamine, olime juba Neemes Liiva talu keldris varjul. Meil olid keldrid väikesed, paadid olid pääl.

Sul on siin ilus suur elamine. Räägi ka oma kodutalust.

Need Männiku talud on minu vanaisa ja tema venna ehitatud. Minu vanavanemad elasid seal teises majas. Praegu elab seal minu onu Rein. Vanaema oli mul sündinud Keri saarel. Tema isa oli seal majakavaht. Ta oli juba noorena Ihasallu sugulaste juurde tulnud. Vanaisa esimene naine suri koos lapsega sünnitusel, nii et minu vanaema oli tal teine naine ja neil oli üheksa last. Neist kaks surid noorena, kolm (minu ema Evi, Rein ja Velli) jäid Neeme ja ülejäänud kolm tädi ja üks onu läksid 1944. aastal Rootsi. Ka minu

vanaonu Robert läks koos perega Rootsi. Maja jäi tühjaks ja nii me emaga siia elama tulime.

Kas Sa mäletad, milline see küla siis oli?

Küla oli armas. Ei olnud müra, ei olnud kära, ei olnud mitte midagi. Noored olid kõik ära läinud Rootsi. Ema käis veel meestega merel, püüdas kala. Mina käisin siis ka merel. Ma olin viieaastane, kui hakkasin vanameestega (Länne Aleks, Mardi Päärn) merel käima kammlaverku laskmas. Meil olid siis sellised vergud, millel olid renkad ja kivid. Meie, lapsed, pidime korjama neid kivisi, nihukesi lapikuid kivisi, ja siis pandi need solmede otsa. Ja noodajääl olen käinud. Ega mind sinna keegi kaasa ei votnud, eks ma ise, tatikas, läksin sinna. See oli väga huvitav, eriti just kevadel, kui hakkas päike paistma. Ja siis ma olin vist juba 10-aastane, kui me läksime Estonia teatrisse ja mehed oma paksud mütsid ära võtsid ja kõik küsisid: „Kust teie siis tulete?“ Näod olid meil mustad ja pääd valged.

Kas mängimiseks ka aega jäi? Millised mängud olid?

Mäletan, et männipukkidega (männikäbidega) mängisime. Siinsamas lauda taga liiva peal tegime karjaaeda. Kui puid saeti, olid väikesed puupakukesed. Need olid meil lauad. Kui onutütred juba olid, siis olid

kalakastid. Nemad tegid tubasid. Onu leikas väikesed aknad sisse, siis olid pitsid nende ees. Rannas mängisime väikeste kividega. Panime need peopessa, siis tosteti kivid ülesse ja vaadati, palju neid käe teise poolega kinni sai püüda.

Tore aeg oli lapseaeg.

Vahepeal pean ma kiitma sinu ilusat murdekeelt. Kõrv kohe puhkab. Mul on tunne, nagu oleksin suvel maal vanaema juures, kus olid seestrapösad, kardulivaod ja kervenegesed. Kuidas Sa seda keelt veel rääkida oskad?

Kui minu noorem tädi Selma Rootsist siia tuli, siis meid oli siin palju koos (Tohtsa Elsa, onu, onunaine) ja me rääkisime kõik seda neeme keelt. See tundus nii loomulik, meile omane. Me ei olnud seda veel päriselt unustanud. Peaasi, et oleks, kellega seda rääkida. Linnas ma ei saa ju niimoodi rääkida.

Räägime nüüd edasi Sinu kasvamisest. Milline oli Sinu kooliaeg?

Kooli läksin 1948. aastal, ma olin 6-aastane. Meil oli tol ajal 7-klassiline kool. Ega minuvanuseid lapsi külas palju polnud. Oli Mardi Paavo (aasta vanem), Salumeeme Kalju ja Länne Karl (paar aastat vanem), ega meil plikasid ei olnudki. No aga siis olid minust neli-viis aastat vanemad lapsed. Neid oli

palju (sinu ema Silvi, Korstna Kalju, Kalda Ilme, Korstna Salmel). **Kas koolis olid ikka viks ja viisakas? Kuidas õppimine edenes?** Eks ma sihuke päti tüüpi olen olnud eluaeg. Rohkem ikka poisslaps. Matemaatika oli mul väga hea ja geograafia. Eesti keeles olid puha ühed. Sõnas „kukk“ oli mul kuus k-d ja kus oli tüma d, seal oli mul kaks tugevat t-d.

Seda poissi on Sinus ikka veel. Aga kas kodus ikka koos ema või vanaemaga õmblesid, kudusid, küpsetasid?

Minust läks see mööda. Minu isapoolne vanaema käis kogu aeg meil ja ombles. Siis need Pärkmani Kristiine ja Neti ostasivad neid riideid ja pärisid (Maie teeb hästi peenikest häält): „Kuule, kas see Vuti muti ei tulegi siia? Meil juba riided otsitud välja. Ta peab hakkama omblema.“ Ema oli mul suur tikkija (Maie näitab hoolega hoitud patju ja seinavaipu) ja küpsetaja. Tema tegi siis, kui need Neeme mehed said 50 ja nii edasi, ikka lauda. Küll tema plotsis siis seda kringlit teha. Jummal, kui palju pani rosinaid sisse. Viskas vastu kõõgi lage ja siis jälle alla. Ema oli mul rohkem tubaste toimetuste pääl, mina olin rohkem õuetööline. Ikka rohkem poisslaps. Minule meeldis puid lõhkuda, puid saagida. Niimoodi ma olen kasvanud, kasuisa korvalt oppinud.

Räägi oma kasuisast.

Tema oli Feliks Luther. Ta ehitas enne sõda Naissaaarele maja. Sai elutoa ja kõõgi valmis. Oli abielus Lindaga. Siis tuli mobilisatsioon (Vene oma) ja ta mobiliseeriti. Ta naine ja ema läksid Rootsi. Tema onupoeg Richard oli siia Neeme tulnud sõja ajal, kui aeti Naissaaarelt välja. Ja eks ta hakkas peale sõda otsima, keda kuskilt leida. Tema leidas siis selle onupoja siit ja jäi ka siia Toomingale. Kui ta hakkas emaga semmima, olevat vanaema talle öelnud: „Koigepealt pead sa lapse oma poole saama. Ära sa last niisama ära votta, last peab meelitama.“ Seal Toomingal oli suur toomingas. Ta siis ikka kutsus mind sinna (Maie räägib meelitades): „Vaata, mul on siin toomingas ämber, varesed munevad mul siia otsa.“ Ta oli väga hea isa.

Tuleme Sinu juurde tagasi. Kas teadsid kohe, mida oma eluga pärast Neeme kooli lõpetamist peale hakata?

Meie (ema, vanaema) oleme rohkem mereinimesed, kalainimesed. Meri tõmbas. Läksin Tallinnasse mereka-

landustehnikumi. Õppisin seal neli ja pool aastat ja sain tehnikatehnoloogiks. Seal oleks saanud pärast ka laeva peale tööle, aga mulle öeldi, et ma ei saa. Paberid ei olnud korras. Mul ju sugulased välismaal ja isa kohta polnud ka õiget dokumenti. Ma olin Sita-Peedu. Ma sain alles 1979. aastal esimest korda Rootsi minna, oma tädide juurde. Ma tulin pärast kooli lõpetamist Neeme tagasi. Mul oli ju siin kodu ja ega igale poole saanud minna, sest elamispidu kõigile ei pakutud. Siin oli siis Sõpruse kolhoos. Tehti see uus suitsutsehkh ja ma tulin siia juhatajaks.

Kuidas kolhoosiaeg oli?

See oli kõige raskem aeg minu elus, eriti lõpupoole. Mehed käisid merel ja töid kala ja naised varrastasid selle ära. Päevas käis ligi kaks tonni kala läbi. Kala püüti siitsamast. Kui omal ajal olid suured jääd, olid suured hunnikud kala kohe jää pääl. Talvel toodi meil ju kalu ka Dirhamist (laevad püüdsid meil ikka rohkem lääne pool). Kõik need kala-kastid olid rasked, jäätand. Nad olid 30 kilo rasked. Autojuht oli auto peal ja mina tostasin. Üksinda laadisin koorma maha. See oli raske töö minule. Ja siis ma lohkusin veel puid. Me panime kolm ruumi puid iga päev ahju. Ma käisin Valklast toomas lepuuid. Seal olid need tsohnutajad. Sa kurat, hakkas nihuke kisa peale: „Minu pruut tuli! Minu pruut tuli!“ Mis sa teed nendega ära! Ma viisin siis neile alati kala. Kala oli meil kuldkollane (suitsumeistriks olid Mardi Liisa ja Velli Toom). Me saime oma kala eest palju tänukirju. Praegu mine poodi ja osta kala, see on ju nagu lubjapintsel.

Lõpuks läksid ikka linna kergema elu peale. Miks läksid ja mis tööd Sa seal tegid?

Tervis läks nihi. Läksin linna töötöörile. Algul öeldi, et võid minna kalakombinaati. (Naerab.) No et siit kombinadist lähen ära ja sinna lähen. Siis pakuti mulle prefeksionisti kohta esimeses autobaasis. Ma olin seal, kuni algas reorganiseerimine. Siis tulin valitsusse.

Mis valitsusse?

Autovedude valitsusse. Seal töötasin kümme aastat valuuta peal. Autojuhid hakkasid meil käima juba Prantsusmaal, Ungaris, Saksamaal. Ja viimaseks lõpuks, sain siis Öismäele korteri, sain Kadaka tee ladude juhataja koha. Tööraamatud on mul ikka puhtad olnud, ei ole seal mingit siita sees olnud.

Kus Sa siis enne elaisid? Kuidas

õnnestus korter saada?

(Maie ohkab kurvalt.) Ah, magasin põrandal. Magasin siin ja magasin seal. Lõpuks sain oma isa kaudu selle ühetoalise korteri. See oli niimoodi, et Õhtulehes keegi küsis, kas Suures Isamaasõjas langenud meeste peredel oleks võimalik kortereid saada. Keegi Treimani-nimeline siis vastas, et on küll. Ma lõikasin selle artikli välja ja hakkasin siis käima mööda ametiasutusi, kuni Kadrioruni välja. Nii ma 1974. aasta jõuludeks selle korteri sain.

Niimoodi mu elu on läind. Nüüd olen Tallinna-man ja Neeme-man.

Tahaksin Sinu käest veel küsida, mis Sulle meeldib. On sul mõni hobi, armastus?

Muusika meeldib. Laulda meeldib. Näe, pill on nurgas. Tahad, mängin sulle? (Maie mängib akordionil paar lugu.)

Armastan väga lapsi. See on minu armastus olnud, kuigi mul ei ole omal neid olnud. Midagi ei ole teha olnud, elus on läinud sedasi.

Lapsed mul kodus rääkisid, et olid neile uue korvpallivõrgu andnud.

Kust Sa selle neile välja võlusid?

See verk oli mul juba mitu aastat siin, eks ma ta linnast ostsin. Nad klopsivad ja klopsivad ikka ehtul siin. Verk oli juba niivõrd katki. Nad loobivad siis palli vastu renkast. Jälle murts ja jälle kukub. Ma hakkas juba ehtul voodi menema, jälle murt-sutavad. Siis ma ütlesin: „Hea küll, lapsed, ma kingin teile selle vergu, pange ülesse.“ Siis nad võttasivad veel redeli ja ronisivad sinna ülesse. Ma andsin veel traati ja tangid. Eks ma olen neile ikka õunu ja komme ka vahel andnud. Niimoodi on lastega olnud.

Kas oled oma eluga rahul?

Niipalju kui tervist, on ka rahulolu. Tervis on mulle praegu kõige olulisem. Muidu olen oma eluga rahul. Istud oma soojas toas, küttad ahjud ära. Mul käivad ka abilised (Neti ja Jiiri), kes toovad puud tuppä ära (täna neid ei olnud, tõin ise). Nagu onutitar Oliive ütleb, peasi, et keegi käib. Ma ei ole eluaeg virisenud. Mis on olnud, see on olnud. Elu on üürrike.

Soovin talle omalt poolt palju tervist, et jätkuks optimismi ja elujõudu ka edaspidiseks. Lahkun kotitäre õunte, omakeedetud ploomimooosi ja paljude toredate meenutustega. Aitäh!

Piret Lilienthal

Kool sai uued ruumid

Aasta lõpus on väga sobilik rääkida sellest, mis hästi on läinud. Neeme koolis on poole õppeaasta jooksul nii mõndagi kiiduväärset juhtunud. Väikese maja ruumipuudus on mõneks ajaks lahenduse leidnud.

Teise korruse kolm ruumi (kaks korterit ja raamatukogu) on saamas sootuks uue näo. Remondimehed tegid korterites põhjaliku remondi ning suured ja avarad ruumid meeldivad lastele nii väga, et peale tunde ei taheta kuidagi koju minna. Kes veel ei tea, siis raamatukogu muutis oma asukohta ning kolis koridori lõpus vastremonditud ruumi. Põhjus on väga lihtne: vana raamatukogu sobis lihtsalt paremini klassiruumiks. Endises raamatukogus käib veel ehitustöö, kuid vana aastaga peaks see lõpule jõudma ning jaanuaris saavad ka esimese klassi lapsed endale uue klassi. Kolimise üle võivad kõige suuremat rõõmu tunda lapsed ja kehalise kasvatuse õpetaja, sest nüüd saab kehalise tunde teha kogu saalis, mitte enam 35-ruutmeetrisel ruumis. Sellele projektile sai algus pandud juba eelmine õppeaasta.

Siinkohal tuleb tänusõnad öelda tolleaegsele kooli hoolekogule ja esimehele Heiki Lilienthalile, kes aitas vallas olukorda selgitada ning juba augustis võis töö alata. Ei saa kuidagi ka tänamata jätta vallavalitsust, kes on olnud väga koostööaltid kogu selle ehitusperioodi jooksul. AITÄH!

Tänada tahan ka õpetajaid, õpilasi ja kooli töötajaid. Kõik on väga mõistvalt suhtunud mõningatesse ebameeldivustesse, mis seoses remondiga ette tulnud. Nii

mõnigi tund on möödunud trellihelina saatel või on kostnud taustaks haamrikopsimist, rääkimata rohkest ehitustolmust ja väljalülitatud küttesüsteemist.

Kogu selle uuenduse krooniks sai kool väga ilusa ja vajaliku kingituse. Tänusõnad perekond Metsojale, kes kinkis koolile suure seinakaardi, kus peal kogu maailm. Kaart on nii suur, et selle ette mahume seisma peaaegu kogu kooliga.

Karin Soosalu

ME VÄGA TAHAKS...

Ikka on nii, et kui jaanipäev on läbi... ootame jõule... ja jõulupidu peetud, taas jaanipäeva. Ent ometi jääb selle aja sisse nii palju tähtpäevi.

L/A Neeme Mudila tegevuskavas on üheks väga oluliseks traditsiooniliseks ürituseks- isadepäeva tähistamine. Isad on ju alati nii hõivatud, sest tänapäeva ühiskond on meeste rolli täitnud meeleute kohustustega: pere toitja, arvete maksja, positsiooni omav jne. Lasteaia laste õnneks on isad vähemalt sel tähtpäeval leidnud tee Neeme Mudilasse, et meisterdada

koos oma lapsega, kuulata väikeste mudilaste etteasteid ning laste tehtud küpsisetorti maitsta.

Sel aastal meisterdasid isad koos lastega õp Tiina juhendamisel helkurpaberist helkuri. Me kõik tahame oma lähedasi hoida ja kaitsta ning odavaimaks elukindlustuseks peetakse tüllest helkurit. Nii saidki lapsed koos isaga meisterdada omanäolise helkuri, millist mitte kellelgi teisel ei ole. Koostegemiserõõmu oli paista nii laste kui isade näost ning emade rahulolevast ilmast. Tahaks unustada mälust reklaami tüdrukukesest, kes

viib oma ema hauale helkuri. Üritused, mis näitavad oma vajalikkust, on ja jäävad jätkusuutlikeks ning nende koht on alati lasteaia tegevuskavas.

Me väga tahaks, et meie kõige kallimad oleks hoitud, kaitstud ning et ka isadel oleks rohkem oma kohustuste kõrvalt aega lastega koos tegutsemiseks nii kodus, kui ka lasteaias.

**Ilusat jõuluaega soovides,
Pille Trumm
L/A Neeme Mudila juhataja**

Mõtisklused novembrikuisest lumetormist...

Novembrikuine lumetorm lõi paljude inimeste tavapärase elukorralduse sassi. Loodus näitas meile oma võimu ja inimeste abitust. Paljud majapidamised kaotasid mõneks ajaks elektri ning tundus, et ilma selleta jääb kogu maailm seisma.

Ka Ihasalu külast kadus elekter ning seda lausa mitmeks õhtuks. Seega saime pimeduses looduse möllamist jälgida. Kohe muutus ka kogu meie elurütm ja - korraldus. Pere oli koos ning keegi ei kiirustanud kuhugi sõitma või mingeid asju ajama. Vaatamata mõningastele ebamugavustele andis see olukord hea võimaluse kogeda midagi sellist, mida tavaliselt nii tihti ei juhtu. Hinges oli suur rahu, sest tavapäraseid tegemisi lihtsalt ei olnud võimalik teha. Laps ei istunud arvuti taga, mees ei vaadanud telekat ja mina ei eraldunud kööki süüa tegema. Istusime koos sooja ahju ees, rääkisime mõnusalt juttu, põletasime küünlaid ning küpsetasime ahjus kartuleid. Oli ütle mata mõnus ja rahulik olla ning elu tundus tõeliselt nauditav. Paljud sõbradki helistasid ning pakkusid meile enda juures peavarju – aitäh neile, sest see tekitas mõnusa teadmise, et kui tõesti suur häda käes, siis on alati keegi, kes aitab. Siiski peaks ütlema, et kaks õhtut oli ka esialgu küllalt ekstreemsuste kogemiseks, sest hing hakkas vaikselt igapäevaseid mugavusi taga igatsema. Siiski pani see mõtlema inimeste omavahelise lähedustunde ja igapäevasest rutiinist välja saamise üle. Kas on mõtet oma päevi veeta kiirustades ja midagi (ise kah ei tea mida) taga ajades? Hüppaks õige korraks nn rattalt maha ning vaataks, mis meie ümber toimub, mida arvavad elust meie lähedased ja sõbrad. Võtaks selleks kõigeks õige rohkem aega, siis ei peakski ootama järgmist tormi.

NB Olles tööl noortekeskuses, rääkisime ka lastega tormist ja elektrikatkestusest. Mõned lapsed väitsid, et neile meeldis, kui elektrit ei olnud. Kui küsisin, et miks siis, vastasid nad, et nii mõnus oli koos oma vanematega lauamänge mängida ja lihtsalt juttu ajada, sest tavaliselt seda juba ei juhtu. Paneb mõtlema, mis...?

Triin Tomingas

Mida ootad uuel aastalt?

Uus aasta on juba peaaegu käeulatuses. Ikka soovitakse aasta esimestel päevadel üksteisele kõike head, aga ka oma hinges peitub nii mõnigi soov, mille täitumist iseendale soovitakse. Nii valisimegi seekordse küsimuse teemakohaselt. Ja külastasin seekord ka kooli ning lasteaeda, et kuulda, mis pisikestel inimestel hingel. Loomulikult oli enamuse laste mõtetes praegu ikka see vana hea habemega taat, aga leidus ka neid, kel mahti ka muudele asjadele ja teistele inimestele mõelda. Valisime paremad välja, kuna kahjuks ei mahtunud kõik ilusad soovid siia ära.

Omalt poolt soovin kõigile kaunist pühadeaega ja kõigi soovide täitumist!

Kadri Prants

Et vallavalitsus vahetuks välja kohe nullist alates ja et nad tunneksid tõesti rohkem huvi tavainimeste vastu. Praegu, et vallast abi saada, pead olema asotsiaal või joodik.

*

Et Neeme küla rahvas armastaks ja hoiaks oma küla, osaleks küla ja rahvamaja üritustel, hoiaks kinni oma koerad, armastaksid oma lapsi ja hooliksid oma lähedastest.

*

Rohkem puhkehetki, rõõmsaid inimesi, edukaid kordaminekuid.

*

Talveks tõelist lund ja suveks tõelist päikest.

*

Paremat aastat, üksteisemõistmist, vähem vaenu.

*

Loodan väga, et Ihasalu küla säilitab oma erilise näo ning ei muutu tulevikus, uute arendajate abil, üheks paljudest ilmetutest elamurajoonidest, millel pole ei stiili ega ajaloolist isikupära.

Ootan uuel aastalt, et Ihasalu sissesõidutee saaks lõpuks korraliku katte ning ei sarnaneks üha enam kuumaastikuga.

*

Võiksin rohkem oma lähedastele ja sõpradele tähelepanu pöörata. Koos pidutseda ja rõõmustada on tore, aga tõeline hoolimine tähendab ka raskel hetkel toeks olemist ja abistamist.

*

Inimesed võiksid erinevates olukordades enam positiivseid külgi tähele panna ja nendest rääkida. Tavaliselt nn müüvad halvad uudised, kuid võiks olla hoopis nii, et positiivne varjutaks negatiivse.

*

Raha ja rikkust, kõigile vallalistele pruudi- ja peigmeheõnne.

*

Eha – puhkust ja majanduslanguse lõppu.

*

Urve – ootan oma juubelit.

Liis – soovin, et pere oleks terve ja hinges oleks rahu.

*

Katrin – kainen mõistust Eesti rahva hulgas. Elada rahulikult oma elu, siis kõik kriisid ei olegi nii hirmsad.

*

Pille – et mimini jõuaks arusaamine asjadest, mida ma saan muuta ja neist, mida ei saa. Siis saaksin kogu oma energia ja parima tahte lükata liikuma õiges suunas.

*

Kustav (6 a.) – kooliminekut ja et ma saaksin koolis ainult viisi.

*

Elizabeth (4 a.) – uut nukuvankrit, üks on liiga vana. Ja Emilyle tahtsin ühte asja, mis on kõva, sest ta närib asju. Aga ära ütle seda kellelegi, sest muidu ei lähe soov täide.

*

Semmen-Sass (2 a.) – muna ja robotit. Meil eile oli suur robot kodus. (ema kõrval sellest küll midagi ei teadnud).

Uus selts Kadakarannas

Kadakaranna elamurajoon Neeme külas kasvab ja areneb. Lapsevanker pea iga maja ukse taga annab tunnistust, et uusi ilmakodanikke ja tulevase külaelanikke tuleb aina juurde. Tulevikuproгноos näitab Kadakarannas ja selle ümbruskonnas ligi 80- ne majapidamise olemasolu.

Niisiis juhtuski, et ühel selle aasta veebruarikuu õhtul istus kaheksa tegusat Kadakaranna meest ühise laua taha ja sündis otsus luua mittetulundusühing.

Põlise külaelaniku käest saadud vana kaardilt nägime, et ammustel aegadel oli selle piirkonna nimeks Lühitneeme ja just sellise nimega ristasime ka oma seltsi.

Kuna Mittetulundusühing

Lühitneeme Selts ei taha ega kavatsegi olla mingi „põrandaalune organisatsioon“, siis, kallis lehelugeja ja Neeme küla elanik, anname Teile teada meie seltsi põhikirjas olevad tegevused, mida soovime oma eesmärkide saavutamiseks ellu viia.

1. Soovime arendada tegevusi ja rajatise, kus tegeletakse vaba aja sisustamisega, vaimsete ja füüsiliste huvide arendamisega ning eneseteostust ja meelelahutust võimaldavate tegevuste kavandamise ja koordineerimisega.

2. Peame väga tähtsaks arendada turvalisuse ja tuleohutuse tegevust.

3. Soovime osaleda kohaliku omavalitsuse arengutegevuses ja elukeskkonda parandavates programmides (kohalike teeolude, kommunaalrajatiste,

ühistranspordi parandamine, tänavavalgustuse rajamine).

4. Arendame ja kajastame kohaliku elu internetikeskkonnas.

5. Propageerime looduskaitseks ja keskkonnasäästlikku tegevust.

6. Soovime arendada kultuurilist tegevust.

7. Anname oma panuse korraldades ühisüritusi: laagreid, matku, seminare, koolitusi, trükiste väljaandmist ja muid kultuurilis-sportlikke üritusi.

Lõpetuseks lisan seda, et soovime väga teha koostööd teiste Neeme külas tegutsevate seltside ja ühingutega ja seda ikka eesmärgiga, et hoida, kaitsta ning edendada elu meie kaunis kodukülas.

Heiti Metsoja

Neeme Naiste Rannavalve Selts tähistas oma 2. sünnipäeva!

Jälle on üks aasta möödunud ja NNRS tähistas oma teise tegutsemisaasta lõppu. Sel korral olime lõbusalt koos Wana Kala Kõrtsis ja samas saime tantsu lüüa elava muusika saatel. Peolistelesid Erich Krieger, Are Jaama ja Peeter Randma. Nagu tavaks on saanud, kutsusime oma peole ka meesteseltsi liikmed, kes üllatasid meid kauni ja väga maitstva tordiga. Kodutehtud suupisted maitsestid ka hästi.

Juttu jätkus mitmeks tunniks. NM-KS meestel ei lõpe jututeemad vist kunagi otsa. Imestan alati, et miks mu mees nii hilja seltsikoosolekult tuleb, aga neil lihtsalt on alati palju arutamist ja vaidlemist. See ongi naiste ja meeste koosolekute erinevus, et naised hakkavad ikka tavaliselt kodu poole kippuma paari tunni möödudes, see ei tähenda aga, et meil, naistel, pole midagi omavalhel rääkida. See lihtsalt on nii. Arvan, et võime enda üle uhkust tunda. Oleme kahe aasta jooksul nii

mõndagi korda saatnud külaelu edendamiseks ja püüame seda ka tulevikus teha. Loodame, et meil jätkub tahtmist ja teemasid „Oma Poolsaare“ tarvis ja tahaks, et ka külaelanikud julgelt oma arvamust avaldaks ja kirjutaks meile

oma probleemidest ning rõõmudest. Siiani aga on meie poeseinal nukrutsev postkast, mis hakkab juba luituma, õnnetult tühjana seisnud. Paju õnne siis meile veelkord ja edu edaspidiseks!

Liis Leonidov

Šokolaad, see magus patt...

Võrratu aroomi ja vastapandamatu maitsega šokolaadi võludele annab üks järele sagedamini ja teine harvemini, päris ükskõikseid pole aga vist olemaski. Jumalate söögiks nimetatud maiuse parim kül on kahtlemata mitmekülgne. On ju šokolaadi võimalik nautida mitte ainult maiusena, seda saab kasutada ka teiste roogade maitse parandamiseks või välise ilu tõstmiseks. Kõige hõlpsamat kaunistust: šokolaadipuru või -laaste saab valmistada riivi, juustuhöövli või kartulikooremisnoa abil. Keerukamate kaunistuste või läikiva glasuuri saamiseks tuleb aga šokolaad kõigepealt sulatada, siis vormida ja lõpuks lasta uuesti tahkuda; sulatamist nõuab šokolaad ka roogadesse segamiseks.

Šokolaadi põhiained on jahvatatud kakaopulber, kakaoubadest saadud kakaovõi ning suhkur. Tume šokolaad koosnebki ainult nendest põhiainetest, on tugeva mörkja kakaomaitsega, väga kõva ja värvuselt sügavpruun. Hea tume šokolaad peab sisaldama vähemalt 40% kakaod, eriti headel sortidel ulatub see isegi üle 90%.

Piimašokolaad on eelmisest mahedama maitsega, pehmem, heledam ja magusam, sisaldades lisaks põhiainetele ka piima või piimapulbrit ning vanilli, sageli ka pähkleid või mandleid. Valge šokolaad on seda vaid nime poolest, sest ei sisalda üldse kakaod – ainult kakaovõid, suhkrut, piimapulbrit (ja vanilli).

Kui magusaisu kiireks rahuldamiseks kõlbab igasugune maitset meelepärane šokolaad, siis toiduvalmistamisel tagavad õnnestumise vaid väga kindlad margid. Et šokolaad sulaks kiiresti ja veatult ning annaks uuesti tahkudes oodatud tulemuse, tuleks eelistada spetsiaalseid kõõgišokolaade.

Mojito šokolaadikook

Koogi valmistamine on imelihtne ja lõpptulemuseks suussulav unistus.

Peale poe külastust võib hakata ka kooki valmistama. Esmalt tuleb tükeldada või ning šokolaad ja sulatada, soovitatavalt vesivannil. Kui segu sulanud jätta see seisma. Samal ajal vahustada suhkruga munad. Kui šokolaadi- või segu on piisavalt jahtunud, ei ole enam kuum, et muna võiks hakata kalgenduma ja samal ajal segu ei ole taenema hakanud, segada see vahustatud munade hulka. Lisada juurde jahu ja küpsetuspulbri segu. Hakkida peeneks piparmündi lehed, mis lisada taigale koos rummi ja laimimahlagaga. Segada segu ühtlaseks massiks. Mida vähem segada seda parem. Määri pann võiga ja puista sinna ilma suhkruta kakaod, et peale valmimist saaks koogi kergema vaevaga vormi seest kätte. Kalla segu pannile ja pane see küpsema, eelkuumutatud ahju, 180°C juures 20-25 minutit, viimane 5 minutit küpseta 150°C juures.

Kui kook küpsenud, tõsta ta jahtuma. Sulata koos võiga ülejäänud šokolaad ja nirista see glasuuriks koogile.

Vaja läheb:

250 g tumedat šokolaadi – 200g koogi sisse ja 50 g glasuuri jaoks, soovitatavalt kõõgišokolaadi
200 g võid – 175 g koogi sisse ja 25 g glasuuri jaoks

4 muna

2 dl suhkur

2,5 dl jahu

1 tl küpsetuspulbrit

1 dl hakitud piparmünti

1 dl heledat rummi

1 laimist pressitud mahl

Lavaši pizza

Tegemist on väga kiirelt ja lihtsalt valmiva suupistega. Asetada ahjuplaadile küpsetuspaber ja sinna peale lõigata parajaks õhuke lavaš. Lavašile määrada õhuke kiht tomati-basiiliku pastat – ühe lavasi kohta võib arvetsada umbes pool purki pastat. Peale panna praetud seened, sink või midagi oma maitse järgi. Kuna lavaš ise on väga õhuke, peaks kõik kattematerjal ka õhuke olema! Kõige peale läheb Mozzarella pizza juust - riivitud juust, mida leiab poest 250 g karpidega. Lisaks võib kasutada ka sinihallitusjuustu, mis annab juurde pikantset maitset. Lavaši pizza on täielikult fantaasia-suupiste – katsetage erinevaid variante! Edasi panna ahjuplaat eelkuumutatud ahju ja küpsetada, kuni juust on muutunud kuldpruuniks, 200°C juures 5-10 minutit. Kui pizza jahtunud, lõigata väiksemateks tükkideks, et oleks mugav näppude vahel süüa. Mõnusat katsetamist!

Vaja läheb:

Lavaši

Basiiliku-tomatipastat

Mozzarella pizza juustu

Sinki

Seened

Sinihallitusjuust

Ja palju fantaasiat

Oma Poolsaare FLASH!

Esimeseks võitjaks valisime pildi Rauno ja Raini poolt korraldatud “liikluse rahustamise üritusest”, kus nad peale külakoosolekult saadud ideed Neeme küla sissesõidul “kiirust mõõtsid”. Palju õnne!

Algus on tehtud ja järgmistesse numbritesse ootame rohkem fotosid! Saada meie mailile omapoolsaar@hotmail.ee mõni naljakas foto (700 KB - 2 MB) kodukandi inimestest või sündmustest. Iga lehes avaldatud pilt saab auhinnaks 100 krooni!!!

Hiierte rõõmupüüdmissmeetod

Ihasalu külas on nüüd väljatöötatud uus hiierte püüdmissmeetod, mida kutsutakse rõõmupüüdmissmeetodiks. See on mõeldud neile, kes ei taha tüütuid, kuid samas ilusaid ja armsaid vöödilise seljaga loomakesi teise ilma saata vaid soovivad nad tuhandete teiste hulka loodusesse tagasi lasta. Moodus järgmine:

Võta tühi suur joogikanister, vala sinna põhja veidi õli (loksuta õli ka kanistri seintele) ning lisa hiierte jaoks midagi hõrgutavat (nt singi

või juustutükike). Kanister aseta hiierte lemmikkohta nii, et loomake saaks avausest sisse lipsata ning mööda õlirada toiduni liuelda. Kanistri suu võiks asetseda veidi kõrgemal ülejäänud osast ning nõul võiks taga väike tugi olla, et hiire sisenedes see paigast ei liiguks. Kui hiireke on nüüd kenasti ganistrisse sattunud ning oma jalad õliseks teinud, püüab ta sealt välja saada, kuid teatavasti on õli libe ning see tal kohe kindlasti ei õnnestu. Järgmiseks sammuks võiksid kanistri

hellalt kätte võtta, hiirele paar õrna sõna lausuda (piisab ka silma vaatamisest) ning ta siis oma kodukohast võimalikult kaugele metsa toimetada. Kaasa võiksid loomakesele anda ka veidi talvevarusid. Nii lihtne see ongi!

Meie püüdsime kahe päevaga sedasi viis hiirt kinni ning saime veel mõnused jalutuskäigud hiirekesega pealekauba.

Triin Tomingas

Ihasalu ja Neeme küla ajaleht

Oma Poolsaar

lasteleht **OPS**

Väljaandja:

Neeme Naiste Rannavalve Selts MTÜ

Kontakt:

omapoolsaar@hotmail.ee

Trükkimine:

Sõnasepp OÜ

Oma Poolsaare peatoimetaja:

Terje Lindau-Kuum

mob. 56 676 698

Lastelehe OPS peatoimetaja:

Tiina Klamas

mob. 56 912 569